

FF

UNIVERZA V LJUBLJANI
Filozofska fakulteta

Damijana Pipan

Zlati lešnik

Avtorica besedila: Damijana Pipan

Mentorica: Tatjana Plevnik

Besedilo je nastalo v študijski skupini za kreativno pisanje Kukavičje ukane

Avtorice ilustracij: Suzana Baar, Simona Kozin Simič, Karmen Švajger Savič, Marija Žagar

Mentor: Robert Potočnik

Ilustracije so nastale v študijski skupini Likovno ustvarjam ter spoznavam sebe in druge

Lektoriranje: Anja Muhvič

Oblikovanje in prelom: Jure Preglau

Založila: Založba Univerze v Ljubljani

Za založbo: Gregor Majdič, rektor Univerze v Ljubljani

Izdala: Znanstvena založba Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani

Za izdajatelja: Mojca Schlamberger Brezar, dekanja Filozofske fakultete

Prva e-izdaja. Publikacija je v digitalni obliki prosto dostopna na <https://ebooks.uni-lj.si/zalozbaul/>

DOI: 10.4312/9789612975050

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili
v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 219436803

ISBN 978-961-297-505-0 (PDF)

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA VISOKO ŠOLSTVO,
ZNANOST IN INOVACIJE

UNIVERZA
V LJUBLJANI

Financira
Evropska unija
NextGenerationEU

Projekt sofinancirata Republika Slovenija, Ministrstvo za visoko šolstvo, znanost in inovacije
ter Evropska unija – NextGenerationEU.

Damijana Pipan

ZLATI LEŠNIK

FF

UNIVERZA V LJUBLJANI
Filozofska fakulteta

Stara veverica Mica se je v svojem zatočišču namenila, da si pripravi jutranji čaj. Veliko je bilo juter, ko se je zbudila namrgodena in sitna. Danes je bilo eno izmed takih. Slabo je spala in sanje niso bile kaj prida. V njih je srečo izgubila. Okorno je stopicala okoli štedilnika, v katerem ogenj kar ni hotel zagoreti, kot je treba. Ko je pristavljala vodo na štedilnik, je z repom tako nerodno opletala, da se je z mize odtrkljal debel zlat lešnik. Predno se je zavedela, je že padal z visokega drevesa. Nemočno je zrla za njim.

»Ojej, ojej, kaj bom pa zdaj? Lešnik moj dragi, daj, pridi, pridi nazaj!«

A ta je šel svojo pot.

Vsako jutro, ko je Mica pripravljala čaj, je vanj za kratek čas pomočila zlati lešnik. Zdelo se ji je, da je čaj tako bolj okusen in da jo malo razvedri.

»Kaj sedaj?« je žalostno brundala predse.

»Zunaj rahlo naletava sneg in hladno je. Nič! Treba bo iti na pot, če nočem, da se mi pripeti še več nadlog. Grem, da ta svoj zlati lešnik poiščem.«

Odela se je v zimsko opremo: kapa, šal in rokavice, pa še škorenjci iz kože tiste zlobne kune.

Nekoliko počasnejši so bili njeni koraki, ko se je po deblu spuščala navzdol. Misli so bile temne, saj lešnika ni videla. Na čaj lahko danes najbrž kar pozabi, si je mislila. Burja je brila in snežinke so poplesavale okoli nje.

»Mar ne bi zmogla tudi brez tistega zlatolešnikastega okusa? Kaj mi je zdaj treba tega mučnega iskanja!« je godrnjala tja predse in stresala težke misli iz glave.

Srečala je zajca Ota.

Brž ga je vprašala: »Oto, si kje videl velik zlat lešnik? Izgubila sem ga. Veliko skrbi imam okoli tega.«

»Nisem,« je odvrnil zajec. »Hitim, da najdem korenje, predno sneg pokrije vse zelenje.«

»Naj ti bo sreča mila in bera korenja obilna,« je otožno odvrnila Mica in nadaljevala z iskanjem zlatega lešnika okoli drevesa. Malo vstran, levo in desno, pa še en večji krog ... Okoli je skakljala, a starost se je v dolžini njenih skokov že pošteno poznala.

Na sosednjem drevesu je utrujeno zazehala mlada sova Sofija.

Odpravljala se je spat.

»Vidim dobro? Veverica Mica! Saj je huda zima! Kaj postopaš tu okrog? Sneg je, burja brije, vsak naj se v svoje zatočišče skrije. Če me voh ne vara, vonjam v zraku kuno.«

»O, moj Bog! Sova! Pa še kuno omenja!« se je zgrozila Mica.

Urno, kolikor je le mogla, se je skrila za korenino. Plaho je vprašala:

»Sofi, si kje videla moj veliki lešnik zlati?«

»Naj pomislim! Ne, nisem. A če dobro pogledam, preden spat se odpravim ... Hišico vidim, tam, malo dlje, zlata svetloba sije iz nje.«

Mica se ji je zahvalila in kar se da tiho odskakljala v smeri, kamor ji je sovica pokazala. Sneg se je že prijemal tal. Zagledala je stopinje. Sledila jim je. Vodile so jo do majhne hiške, iz katere so se slišale besede. Babica, ki je tam domovala, je sama sebi glasno prigovarjala: »Čaj, si rekla, da si boš pripravila.«

»Sem prav slišala?« se je vprašala Mica. »Čaj! Zberem ves svoj pogum, se vzravnam, potrkam ... Kaj sploh še lahko izgubim?« si je rekla in močno potrkala.

»Le kdo je ob tej zgodnji uri? Pa v tej zimi?« je predse zamrmrala babica.

»Dobro jutro, sem veverica Mica. Zlat lešnik sem izgubila. Rada, rada bi ga nazaj dobila. Ste ga vi mogoče videli?« je Mica v eni sapi povedala svojo nesrečo.

»Jaz sem Olga, v hišo hitro stopi! Zunaj zima brije. Čaj popijva, pokramljajva in se odločiva, kaj lahko storiva.«

Ob čaju sta se dogo pomenkovali o tem in onem. Mica je na zlati lešnik čisto pozabila, tako zelo se je ob čaju z Olgo razvedrila.

»Oh, poldan je! Domov moram, da si kosilo pripravim,« se je zdrznila Mica, ko je pogledala na veliko stensko uro, ki je glasno odbila dvanajst.

»Le pojdi in kmalu se spet vrni,« ji je v slovo pomahala Olga.

Ko je Mica stopila iz tople hiške v hladen dan, ji je bilo pri srcu toplo. Vedro je skakljala po deblu proti domu, ne da bi pogrešala zlati lešnik.

»Skupaj kramljati več je vredno kakor lešnik zlati!« si je glasno dejala in se trdno odločila, da bo Olgo še kdaj obiskala.

